

נסורת הש"ם

(א) נטר טו, (ב) נ"ב חות' לקמן כד, ר"ה ערמ', (ג) חתמ' ע"ו לקמן כד, (ד) אלף כד פרנסתו יתע' כהנ"ה שר ובי' כן הוא נירמ' הערמ'.

הנהגות הרב"ח

(א) ר"ה ד"ה ואין עולין כי ואלו אמר כי עשה סופר הוא ובי' הרגל מפקי' תל"מ ובי' הכר' שטע' שאלה תלמד טועה כהנ' נזילין דע' מוח' לקמן ד' ק' דלמא דרין [דוקא] שגש' ימים; (ב) חו"ס ד"ה וטויה טו' לא מני' הימ' ביה וכן פירש כו' ואפילו ע"י הדת' אסור ועל יודי' אהד'.

גילוי הש"ם

רש"י ר"ה סמינה רש"י וכו' פותר אלאחר בתבובות ע"י ימות דף מ' ע"א כש"י ד"ה קודם שמוהו ויין לקמן דף כ' ע"א חו"ס ד"ה כל שלשים: ד"ה ואת עולין ובי' ג"י לאו דוקא, קשה לי הא נהיה מנאלי' לקמן דף כ' ע"א דלמא דמתי' הכהנ' ג"י דוקא כדלמתי' שס' הלכה כהנא דרין דלמ' וטויה ובי' חו"ס ד"ה וטויה ובי' א"ר שראא דלא שאלהו ע"י לעיל דף י"ב ע"י חו"ס ד"ה חתמ'.

מוקף רש"י

בטלה הימנו גזרת שבעה, שאין לרץ להשלים אחר הרגל ו' ימי חלולת, דכתיב עיקר הפלגות דהיינו ג' ימים ושלשים היו קודם הרגל, בטלה הרגל אחר חלולת האחרונים (וי"ו 10). שמונה, אם קברו ח' ימים לפני הרגל, כיון דיוס אחד של שלשים היה קודם הרגל, בטלה ממנו גזרת שלשים (ו"ט).

ואלו מגלחין פרק שלישי מועד קטן

י"ט.

עין משפט
נר מצוה

צד א ב מ"י פ"ו מהלכות י"ט הלכה יג טושי"ע א"ת כ"י תקנה ספיק' ג; צ"ב ג מ"י פ"ו מהל' אלף הלכה א סגן פ"ג טושי"ע י"ד כ"י ח ספיק' א; ק ד מ"י שס הלכה ג טושי"ע שס כ"י שט' ספיק' [א] ג [נטושי"ע א"ת סימן תקנה ספיק' ו]; ק"א ה מ"י שס טושי"ע י"ד סימן שט' ספיק' ו [נטושי"ע א"ת סימן תקנה ספיק' א]; ק"ב ו מ"י שס טושי"ע י"ד שס ספיק' ח.

רבינו חננאל

ה"ר יוחנן ב"ר חננאל תפילין ומוזות לעצמן, ולא תהיה בטובה, דבר ר' מאיר, ר' יהודה אומר מפרש ומוכר וזוהר ויחוב לעצמו, ר' יוסי אומר כותב ומוכר כדרכו כד' פרנסתו, אורי ליה רב לרב חננאל הלכה כותב ומוכר כדרכו כד' פרנסתו, וטויה אדם על יריבו תכלת לציציתו, אסיקנא אמר רב ר' יהודה אמר שמואל, וכן אמר רב חייא בר אבא, ר' יוחנן, טויה אדם בין באבן בין בסלף, והלכה כותב ומוכר כד' פרנסתו, חתני' תקובר את טוה ג' ימים קודם לרגל בטלה הימנו מדידת שבעה, קבור קודם לרגל שמונה ימים בטלה הימנו גזירת שלשים, מפני שאמרו, שבת עולה ואינה שפוקה רגלים פסיקין ואין עולין, כו', אמר רב גוריות בטלו ימים לא בטלו, פי' גזירות בטלו, נדרו גזירות האבילות גבי הרגל, שיש לו גלגל וזולתו זה מגזירות האבילות, ואם לא גילת ערב הרגל אסור לו לגלג אחר הרגל, כי ימים לא בטלו.

וטויה על יריבו, החוטין אבל לא בידו בין אנשעומו ונפלין דרך חול; גמ' לאחרים בטובה, ולא בשכר: מפרש ומוכר שלו, כן עושה כל ימות התג: כד' פרנסתו, כהרומה ולא מיירי בני שאין לו מה יאכל: אבל לא באבן, שחולה כמות כדי שיוכל לשחור יפה: מ"תני' הקובר מו' שלשה ימים קודם הרגל, הואיל ועיקר אבילות אינו אלא שלשה ימים: בטלה ממנו גזרת שבעה, דלאחר הרגל אינו לרץ למנוח יומת: שמונה ימים, קודם הרגל בטלה ממנו גזרת שלשים דהואיל והתחיל יוס אחד מן השלשים אינו לרץ לשמור כלום לאחר הרגל דין שלשים אלא * מותר לאלתר בתכונות בניהון ותפוסות: שס' עולה, אירע שבת בימי אבולו עולה למנין שבעה: ואינה מפסקה, דלאחר שנת רצף להשלים שבעה ימי אבולת עם השבת: והרגלים מפסיקין, דכי קבר מו' שלשה ימים קודם הרגל מפסיק האבילות לגמרי ולאחר הרגל אין משלים כלום: ואין עולין, דכי קבר מו' בחוץ הרגל דלא בטלה ממנו גזרת ו' אין ימי הרגל עולין למנין ו' ימי אבילות אלא לאחר הרגל כדכתיב וי' ימי אבילות וזו היא שבת, אבל נהנת מלאתי ואין עולין דכי קבר את מו' ימי לפני הרגל דלא בטלה ממנו גזרת שבעה אין ימי הרגל עולין למנין שבעה ימי אבולו אלא לאחר הרגל כדכתיב וי' ימי אבילות להשלים לשני ימים שנהג לפני הרגל (א) ואני אומר כי טעות סופר הוא דמה שזכר * שלשה ימים לפני הרגל לאו דוקא ואפילו עשה אחת לפני הרגל בטלה ממנו גזרת שבעה דהרגל מפסיק: משחרב בית המקדש, שאין לערבת תשלומין כל ו' ואינו אלא יוס אחד: כשבת, ודיונו כשבת

וטויה על יריבו תכלת לציציתו: גמ' ת"ר כותב אדם תפילין ומוזות לעצמו וטויה על יריבו תכלת לציציתו ולאחרים בטובה דברי רבי מאיר ר' יהודה אומר מפרש ומוכר את שלו וזוהר וכותב לעצמו ר' יוס אומר כותב ומוכר כדרכו כד' פרנסתו אורי ליה רב לרב חננאל והאמר ליה רבה בר בר חנה לרב חננאל הלכה יכותב ומוכר כדרכו כד' פרנסתו: וטויה על יריבו תכלת: ת"ר טויה אדם על יריבו תכלת לציציתו אבל לא באבן דברי ר' אליעזר וחכמים אומרים אף באבן ר' יהודה אומר משמו באבן אבל לא בפלך וחכמים אומרים בין באבן בין בפלך אמר רב יהודה אמר שמואל וכן א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן הלכה בין באבן בין בפלך והלכה כותב דרכו ומוכר כד' פרנסתו: מ"תני' הקובר את מו' שלשה ימים קודם לרגל בטלה הימנו גזרת שבעה שמונה בטלו הימנו גזרת שלשים מפני שאמרו י' שבת עולה ואינה מפסקת רגלים מפסיקין ואין עולין ר' אליעזר אומר משהרב בית המקדש י' עצרת כשבת רבן גמליאל אומר ר' ראש השנה ויום הכפורים כרגלים וחכמים אומרים י"א כדברי זה ולא כדברי זה אלא י' עצרת כרגלים ראש השנה ויום הכפורים ויו"ט כשבת: גמ' אמר רב גזרת בטלו ימים לא בטלו וכן א"ר הונא גזרת בטלו ימים לא בטלו ורב ששת אמר אפילו ימים נמו בטלו מ"י ימים לא בטלו שאם לא גילח ערב הרגל אסור לגלח אחר הרגל והתניא

ספרים תפילין ומוזות כדי למוכרם או כדי להניחם ועוד פי' דלמילי כרבי יוסי לפי מה שפירש שרבי יוסי מחמיר ואין ראהי מבאן שמוח' להניח תפילין דלמא רבי מאיר ורבי יהודה לטעמיהו דסבירא להו פרק המואל תפילין (שירויין דף ט: ושם) שנת זמן תפילין [ורבי] ורבה בר בר חנה נמי הכי מני סברי ואע"ג דכולהו אמוראי דפרק הקומץ רבה (מנחות דף ט: ושם) משמע דלית להו שבת לאו זמן תפילין הוא אבל ר' יצחק בן אבהו היה מביא מן הירושלמי להמיר להניח דלמיר בירושלמי חר דר נש אובד תפילי' בחולא דמועדא אחא לקמיה דרב חננאל פי' שיכמו' לו לפי שהיה סופר כדאיחא דמגילה (דף י"א): שלמה לקמיה דרבה בר בר חנה אמר ליה זיל הו' ליה תפילין' וחת כחך לך דמנן כותב אדם תפילין לעצמו אחא לקמיה דרב אמר ליה כחוב ליה פירוש בלא הערמה מתני' פלגא על רב כותב אדם תפילין ומוזות לעצמו הא לאחר לא רב פתח לה ככותב להניח פירוש רב מעמיד המשה להניחם אחר המועד אבל להניחם במועד שרי ונהלכות גדולות פסק דאסור להניח תפילין בחולו של מועד ולטעם שמשמע שנתות ימים טובים ימימה ימימה מסתבר שפיר דממעט חולו של מועד ולמאן דדריש (מנחות דף י:): מלך לאות יאזו שנתות ימים טובים שאן בעצמן אות יש לומר לפי שאין עושין מלאכה כי אם בדבר האבד אבל קשיא למאי דפרישית לעיל (דף ג' ד"ה משקן) דלמלאכה דחול המועד מדרבנן היכי ממעט להו יש לומר הואיל ואוכל מנה ויושב בטובה אין לרץ אות ואם הוא אחת דבחול המועד מייב בתפילין יש לומר הואיל ועושין מלאכה בו אין אות ומימיים ימימה נמי לא ממעט אלא יוס טוב דחלוק משאר ימים: הקובר את הטהו, להכי נקט קובר אבילות מתחלת משעת סתימת הגולג' כדאמרין לקמן (דף ע"א): כן הוא עיקר אבילות לכמה מיני ואמרין לקמן (סס): שלשה ימים לנכי: מ"א טעמא א"א בטלו, הכא הוה ניחא טפי לגרוס ימים לענין מאי לא בטלו ואין לרץ להגיה דהיא היא: שאם א"א ג"ח ערב הרגל כו', ונראה לי דה"ה לא כינס ולא רחץ ערב הרגל אס מותר לרחוץ ולכבס מבערב יו"ט ולא כינס ולא רחץ לא יכנס כרגל והשתא ניחא הא דקתני גזרת שבעה בטלו הא ימים לא בטלו ומיהו קשיא לן דקאמר בסמוך שכשם שגזרת שבעה שנתות גזרת שבעה אפילו לנחא קמא דמבעטל אפילו ימים שמונה שאלו רחיה למנות שלשים שבעה שבעה אפילו ימים והר"ן פי' דדוקא לא גילח אבל לא כינס לא דמותר לכבס אפילו לא כינס שהוא לורך גדול כ"ש שיש לנו לקנסו בשלש עשה קודם הרגל ונכנס כרגל ולפירוש הקונטרס דמפרש לקמן שאם חל שלישי להיות ערב הרגל שאסור כדמיחא עד הערב הו' עד שחששה אס כן לא שייך לקנסו כמה שאל רחץ ולא כינס ולא כנס וא"כ ימים לענין מאי לא בטלו גבי שבעה מיהו יש לומר דאם לא רחץ כרגל אסור לרחוץ אחר הרגל ועוד יש לומר אבד דקטק סיפא גזרת נקט כרישא גזרת ועוד נראה לי דרישא ה"פ שלשה ימים בטלה גזרת שבעה הא שני ימים לא בטלה גזרת מ"י פי' אחת מדקאמר בסמוך שכשם שגזרת שבעה שנתות גזרת שבעה אפילו לנחא קמא דמבעטל גזרת ו' אחא נקט גזרת ולענין מאי קאמר ימים לא בטלו וי"ל דאבד דקטק סיפא גזרת מנא נמי רישא גזרת ועוד נראה לי דרישא ה"פ שלשה ימים בטלה גזרת ו' הא שני ימים בטלו גזרת הא ימים לא בטלו לענין דמיהג דברים שזניענא:

והתניא